

RUUSU-RISTIN KESÄKURSSIT JYVÄSKYLÄSSÄ 30.7.–6.8.1933

Pekka Ervastian puheita avauksen, sulkemisen ja keskustelujen yhteydessä sekä kysymysilta

Alkajaispuheessaan Pekka Ervast lausui m.m.:

Kun ajattelin kursseja, jotka taas alkavat ja uudistuvat niin pian, niin ajattelin, mikä minä olen niitä ohjaamaan. Kauhistuinkin hengessäni, kun Keskinen vertasi niitä taivaaseen. Hän sanoi, että olemme niin tunteneet. Silloin ajattelin: mikä minä olen niitä johtamaan. Kun tulin temppeliin ja kuulin alkajaisohjelmaa, näin sisäisellä silmällä, miten kaunis tämä aura on ja miten se on vuosien kuluessa kirkastunut, jotta Korkeat Voimat voivat henkeä vuodattaa. Korkea Deeva otti asuntonsa tähän auraan. Hän sanoi voivansa ajatus- ja tunnevoimaansa käyttää siipinään, jotka syleilevät puhtautena, totuutena ja rakkautena läsnäolevia.

”Olen Mestarin väreilypatteri, johon Mestari voi vuodattaa voimaansa.“ Näin tämä Deeva sanoi. Minä riemastuin, että olemme välikappaleita, joita voidaan käyttää. Vaaditaan hartautta, välittömyyttä ja niin edelleen, silloin saamme siunausta aikaan. Koetan siis palvella viisauden valoa meidän rakkaassa isänmaassamme.

Ohjelma on kuten ennenkin: aamulla kokoonnumme klo 9 täsmälleen. Silloin keskustellaan näkökohdista lähimmästä tulevaisuudesta Suomessa j.n.e. Ensin itse alustan ja sitten jokainen saa sanoa ajatuksensa, paitsi pienimmät. Kullakin on oma paikkansa, jonka pitävät koko ajan. Klo 13 tutkimme *Teosofian Avaimesta* eräitä kohtia, joista sitten keskustellaan. Klo 7 [19] on esitelmä. Väsyneillä ei ole pakko olla mukana illalla. Toivon, että kaikki saapuvat. Olen iloinen, että saan tervehtiä näin paljon ystäviä.

Seuraavana aamuna kello 9 avaus.

Tiedätte, että kokoonnumme Mestarin alttarin juurelle tuomaan parastamme. Hän on näkymätön ja puhuu meissä kaikissa jonkin ajatuksen ja tunteen, jonka he laskevat lahjana alttarille. Jokainen tuo paremman itsensä tänne, sisäisen antaumuksen ja halun muodossa, Mestarille. Siinä määrin kurssit ovat antavia, mitä enemmän antaudumme. Jokainen saa esiintyä Valkoisen Veljeskunnan lähettinä, vaikka ei käytännössä tietäisikään mitään Mestareista. Jokainen tietää olevansa ystävien joukossa, jotka lämpimästi kuuntelevat, mitä jokaisella on sanottavana. Minä olen johtaja vain siinä merkityksessä, että ilmoitan aiheen. Minä, kuten muutkin, käyn koulua, kaikki olemme totuuden etsijöitä, ajattelijoita. On paljon muitakin ihmisiä, jotka etsivät totuutta, mutta suurin osa ajattelee tämän maailman asioita, persoonallisia asioita.

Toista sataa vuotta sitten Ruusu-Risti-Veljeskunta huomasi, että on ihmisiä, jotka ajattelevat toisiakin asioita kuin maailman asioita. M.m. sosialismi todistaa sitä. Vasta Ranskan vallankumouksen jälkeen ihmiset ovat saaneet ajatella ääneen yhteiskunnan asioita, yhteisiä asioita. Nyt on aivan toinen henkinen ilmapiiri. Materialistiselta kannalta kuitenkin

enimmät ihmiset ajattelevat parannuksia. Se on ahdasta. Sisäisen maailman, Valkoisen Veljeskunnan kannalta on toivottavaa, että ihmiset osaavat veljeydellä ajatella näkyvän maailman asioita. Meidän ei tarvitse pelätä ajatella näkyväisiä asioita, sillä muut asiat ovat liian epäkäytännöllisiä. Lähettienkin toiminta tähtää aina siihen, että ihmisen elämä maan päällä muuttuisi. Eikä oltava vain haavelijoita, kuten keskiajalla ajateltiin vain tulevan maailman asioita. Se oli puolittain tiellä kulkemista, mutta jos siihen olisi jääty, niin sellainen elämä jatkuisi vieläkin.

Onneksi, että oli muitakin ihmisiä kuin sellaisia, jotka vain ajattelivat oman sielunsa autuutta. Keskiajan ilmapiiri oli yötä, jota kuu ja tähdet valaisivat. Uusi aika on verrattava päivään, jolloin saa ja uskaltaa ajatella, kuten Luther ja löytöretkeilijät. Lopullinen käänne tapahtui Ranskan vallankumouksessa. En sano, että se olisi onnellisempi kuin tähtivalo.

Lapsena tunsin selvästi historiallisia romaaneja lukiessani, miten ihania aikoja oli keskiajan ja uuden ajan vaihteessa, kun kansat heräsivät. Esim. Engelbrekt Ruotsissa. Silloin oli paljon seikkailuja, mutta nyt ei ole enää seikkailuja. Silloin ei uskaltanut maata yöllä pelkäämättä ryöväreitä. Rosvot ja voudit tulivat ja vaativat ruokaa talosta ja söivät kaikki, sillä se oli oikeus. Nykyään mielestäni saatoin ajatuksissani elää sitä seikkailunaikaa, mutta nyt on toista, jotakin on voitettu, nyt voi enemmän kehittyä ei vain psyykkis-henkisesti vaan älyllisestikin.

Nyt taas käy suuri odotus, mihin nyt ollaan menossa. Venäjällä on mahdoton eksperimenttikoe. Leikitään hasardipeliä eikä välitetä ihmisten onnesta. Joitakin aatteita ajetaan takaa häikäilemättömästi. Keinuessakin kaikki kuohuu. Ennen maailmansotaa oli onnellista ja runollista, mentiin kesäisin maalle. Ehkä joku isäntä ryyppäsi, mutta se oli harvinaisuus,

yleinen raittiustahto oli kansassa jo silloin. Oli suorastaan naurettavaa, jos joku vanhempi henkilö oli auttamattomasti humalassa. Olemme yhtäkkiä tulleet huonommiksi, elämä on käynyt kurittomaksi, rumemmaksi.

Minkälaisiksi olot on muutettava, jotta tulisi parannus? Vanhoihin oloihin ei päästä, kuten Ranskan vallankumoukseen jälkeen ei päästy. Silloin lähdettiin sotaan suuren ihanteen ja valtakunnan kunnian puolesta, kuten Ludvig XIV:n aikana. Napoleonin persona hurmasi eikä aate. Miesten mielestä hän oli niin suurenmoinen, että se oli kuin satua. Sekin hävisi ja alkoi uusi elämä Euroopassa. Kaikki tuli rumaksi, ihanat puvut pois. Samoin värit, tuoksut ja koristeet. Narri olisi ollut mies, joka olisi nyt niin pukeutunut kuin ennen, erivärisiin silkkipukuihin ja peruukkeihin, hirmuisen pitkä keppi kädessä. Ei niin, nyt kaikki ovat yhtä rumasti puettuja, niin ylhäiset kuin alhaiset, kaikki tulivat yhtäläisiksi.

Maailmansodan jälkeen taas emme tiedä, toivommeko takaisin muodollisuuksiin, joita ennen piti noudattaa. Porvaristoonkin on tunkeutunut semmoisia ajatuksia, eikä vain ylhäisiin. Mitä nyt tulee? Mitä ajattelette? Ruusu-Risti-lehdessä oli m.m. ennustuksia. Mitä toivoisitte tulevaisuuden elämästä, minkä ajan kynnyksellä elätte? Mitä toivotte elämästä? En ajattele niin paljon sisäistä kuin ulkonaista elämää. Minkälaiset olot auttaisivat meitä tulemaan paremmiksi? Voin vankilassakin tulla paremmaksi, sillä osaisin mennä ruumiista ulos. Mutta Jumala ei ole luonut vankiloita, vaan ihanan maailman. Meidän on muutettava elämä, ei se itsestään muutu.

*

Aune Huhtasen puheen jälkeen, hänen puhuttuaan partioliikkeestä, P. E. huomautti, että se on mielenkiintoista, sillä

kenraali Baden-Powell, kun ryhtyi laatimaan partiolakeja, neuvotteli Annie Besantin kanssa. Liike on lähtenyt teosofisista inspiratsioneista.

(P. E. uskoo paljon tähän kokoukseen aineellisestikin. Hän sanoi alkajaispäivänä Y. E:lle, kun Y. E. kysyi siitä ja puhui talon vaikeuksista:

Katsotaan nyt, täällä voi tulla muutoksiakin aikaan asioihin. Katsotaan nyt. – P. E. oli ihmeellisen varman luottava.)

P. E. puhui erään tamperelaisen veljen puhuessa Suomen vitivalkoisesta joukosta, jotka eivät ole poliittisia, seuraavasti:

”Hugo Valvanne on hirveän lahjakas olento, mutta ei tahtonut jäädä kirjailijaksi, vaan tahtoi vaikuttaa politiikkaan. Hän lähti nyt Tokioon. Hän kirjoitti *Pyramidien rakentajat*, intuitiivinen pieni kirja, joka ei ole mikään tavallinen kirja.“

Edelleen hän jatkoi: ”Vanhoina päivinä olen tullut kainoksi, kun täytyy kertoa muistoja elämästä. Sanottiin, että en mitään itsestäni ole tahtonut puhua, vaan Jeesus Kristuksesta. Hämmästyin kun luin alkuperäisen *Teosofian Avaimen*, kun huomasin, että olin suomentanut parannetun painoksen. Vanhat tutut alleviivaukset, joita H. P. B. teki kirjoissaan, oli jätetty pois. Alkuperäisestä *Teosofian Avaimesta* huomasin, että ne olivat H. P. B:n temperamentin ilmauksia, eikä epäluottamusta lukijan kehitykseen. Aioin juuri puhua omista muistelmistani. Ajattelen nyt, että vetoanko teidän suvaitsevaisuuteenne. Vetoan teidän rakkauteenne. Luulen, että pidämme väliajan. Muutamien puheet ovat panneet sydämeni vapisemaan, siksi toivoisin väliaikaa. On ehdotettu illanviettoa klo 6 [18] matkalaisten vuoksi.“

Illanvietossa Rakel Ervasti luki Leinon *Päivän pojan*. Sen jälkeen soitettiin *Kuule kuinka soitto kaikuu*. Aluksi ennen Rakelin lukua oli soitettu *Finlandia* eli Suomen tulevaisuus. P. E. sanoi: "Jos menen Amerikkaan, niin menen itse oppiakse- ni, enkä opettamaan. Kaliforniassa kirjoitan tämän kirjan. Se Mestari, jonka luo menen, on eräs ihminen, jonka kanssa minulla on karmallisia siteitä niin, että hän on kuin hiukan sidottu. Hänellä on jotakin maksettavaa minulle. Minulla on erikoista rakkautta häntä kohtaan. Olen kirjoittanut hänestä kirjan. Hän elää egyptiläisenä ja asuu Amerikassa. Jos saan hänen kanssaan keskustella ja tavata fyysisessä maailmassa, niin meillä tulee olemaan erikoisena aiheena Jeesuksen mysterio. Hän voi antaa vahvistusta ja suuntaviivoja. Lähtisin tapaamaan vanhaa vihamiestäni ja ystävääni. Tuntuu kai fantastiselta. Otan velkaa hyvän asian vuoksi. Ellei tämä kaikki ole paljasta fantasiaa, vaan jos minulla on jotakin tehtävää tässä maailmassa. (Olen pitänyt esitelmän Stefanuksesta.) Olen hengissä tähänkin asti ollut, joten jos näin suuren asian hyväksi tekee työtä, se ei mene hukkaan. Olen elänyt ihmeiden maailmassa, joka päivä on tapahtunut ihmeitä. Naurakaa nyt minulle! Elämä on satua. Suuri seikkailu, josta lapsena uneksimme. Lähden Amerikkaan nähtävästi. Taputta- kaa, jos ymmärrätte minua! Tämä rauhoittaa: Ruusu-Risti-asian takia ja maailman takia. Joko elää ja tehdä työtä ja kuolla sitten."

Muutaman ohjelmanumeron jälkeen P. E. pyysi soittamaan *Humoreskin*, jossa sanoi pikkukeijujen laulavan ja tanssivan ennen päivännousua. Tämän jälkeen hän sanoi: "Olen koko ajan tuntenut päivännousua odottavani. Mottona: 'Päivännou- sua katsellessa'. Olen koko ajan katsellut, jossa on enemmän mystillistä odottamista, sillä en tarkoita, että aurinko on jo noussut. Päivä kajastaa aikaisemmin kuin aurinko nousee. —

Eikö ole ohjelmaa? Mitä varten nuo kukat ovat? Anteeksi, blaskasin itseni.“

(Eri ihmisten kiitospuheita.) – P. E.: ”Pyydän kiittää siitä rakkaudesta, jota olen saanut osakseni. Soittakaa nyt *Mä oksalla ylimmällä*.”

(Veljien puheita.) – Hilja Kettusen ojennettua kukat ja kiitettyä, P. E. jatkoi: ”Olen ollut niin terve, että en tuntenut väsymystä. Kuten aluksi sanoin, tukena oli koko ajan korkea Deeva ja eräs Mestari. Kiitän häntä ja vapautan Deevan.“

*

Jyväskylän kesäkursseilla 1933 päivällä 1–3 [klo 13–15] käsiteltiin *Teosofian Avaimen* loppulukua. Tällöin P. E. esitti seuraavaa:

”Krishnamurtista. Hän on kokenut jotakin, vaan hän ei ole opettaja, koska ei sano olevansa selvänäkijä, eikä tiedä, näkeekö muutakaan. Esoterisissa papereissa, jotka on painettu *Salaisen Opin* kolmanteen osaan, H. P. B. sanoo, että opettaja ei tule ennen vuosisadan loppua, älköön kukaan eksykö luulemaan toisin. Hän voi tarkoittaa teosofikielellä teosofista sanavarastoa, mutta myös uutta kieltä, ehkä myös suomenkieltä. Valo tulee Suomesta, sanoi H. P. B. kreivitär Wachtmeisterille. Valo alkoi näkyä jo aikaisemmin. Wachtmeister kuoli ennen maailmansotaa. Uusi opettaja tulee, kun teosofien sydämet ovat pehmenneet ja ehkä Suomen aloitteesta yhtyneet yhdeksi. Ei vieras synny, vaan H. P. B. itse ehkä juuri Suomeen. Hän sanoi minulle kerran toisella tasolla: en voi enää pysyä englantilaisessa maailmassa, vaikka olen koettanut pysyä, vaan täytyy kai muuttaa kotijumalani Suomeen (*lares pirates*). – Voihan olla, että H. P. B. on siirtynyt elähyttämään

astralisesti Suomea, jotta olisi maaperä valmis. Hän ei tule enää alas repimään, vaan rakentamaan valmiille maaperälle.“

Parin puheenvuoron jälkeen P. E. lausui: ”En osannut suomea. Opettajat olivat hienoja, suomen kielenopettaja, jolta en uskaltanut kysyä sillä kerralla, kun luettiin Kalevalaa, josta en ymmärtänyt mitään. Heräsin vasta, kun Aleksis Kiven *Seitsemää veljestä* luettiin. Aleksis Kiveä ymmärsin ja huomasin, että hän oli suuri nero, hänen kuviaan ymmärsin. En Ahoa, enkä muita ymmärtänyt. *Valoa kohti*-kirjan kirjoitin tuskalla sanakirjan avulla, samoin *Haaveilijan*. Huomasin, että suomenkieli on mystillinen kieli. Samaa on sanottu ulkomailla, kun olen puhunut. Vanhojen suomalaisten kieli on mantrojen kieli. Siinä ei ole mitään tehty ilman loitsuja, mantroja. Ehkäpä H. P. B. syntyy tänne ja elävöittää ja vahvistaa sen alkuperäiseen voimaansa. En voi tulla siitä ylpeäksi, koska se ei ole minun kieleni, vaan olen sen vähän saanut opittua suurella tuskalla. *Teosofian Avaimen* sivun 346 suhteen on huomattava, että täytyy olla arvostelukykyä sitä luettaessa.“

Hannulan puheenvuoron jälkeen P. E. jatkoi: ”Murruin silloin, koska Buddha ja kaikki vanhat Opettajat ovat opettaneet, että miekalla ei totuutta puolleta. Olisin ymmärtänyt vielä, jos Annie Besant isänmaanrakkaudesta puolsi Englantia, se olisi ollut personallista rakkautta, mutta kun selitettiin, että maailmanopettaja ei voi tulla, ellei ensin ole ollut sota. Annie Besantin esoterisissa papereissa sanottiin kerran, että voitto ei tullut, vaikka esoteristit rukoilivat, sillä ruudin tuonti myöhästyi, siksi englantilaiset ja ranskalaiset eivät voittaneet. Se otti arvostelukyvyn pois, kun johtohenkilöt semmoista opettivat. On helppo asettaa tyynyjä intohimojemme alle ja puhaltaa tulta niihin. Suuret Opettajat sanovat: 'Ei tai kyllä.' Totuuden miekka lävistää meidät, ei ole armoa, siksi heidän oppinsa on selvä. Vuonna 1912 antroposofit erotettiin Teosofisesta

Seurasta, vaikka panin vastalauseeni. Steiner ei hyväksynyt Krishnamurti-hommaa, ja antroposofit jäivät yhdelle puolelle maailmansodassa. Tämä on symbolista.“

Tämän jälkeen eräs tamperelainen veli ehdotti teosofien ja ruusuristiläisten yhteisiä juhlia toimeenpantavaksi.

P. E. sanoi: ”Ensimmäinen askel on vaikea virallisesti. Tästä on tullut pyyntöjä ja kirjeitä yksityisesti ja virallisesti. Se virallisuus on tultava heidän taholtaan, sillä jos me tarjoamme, ei se ole viisasta, elleivät he kaipaa virallisesti yhteistyötä. Me erosimme ensiksi, mutta ennen sitä pyysimme saada Seuran puitteissa toimia erillään. Annie Besant ensin hyväksyi tämän, mutta sitten kielsi. Pidimme kokouksen minun rakentamassani tempelissä ja päämajassa. Nyrkki lyötiin pöytään ja kiellettiin puhumasta: 'Suu kiinni!' Se oli liikaa ylpeydelleni. Nousin ylös ja sanoin: 'Jotka kannattavat minua, seuratkoon muualle!' Enemmän kuin puolet seurasivat.

Ruusu-Risti-Neuvosto on sitä mieltä, että koska he ajoivat itse nimittämänsä Perustaja-Ylisihteerin ulos, niin on heidän virallisesti kutsuttava hänet takaisin. Siksi suuret asiat ovat kysymyksessä, että ei sovi sanoa ilman muuta: 'No, morjens!' Heidän on sanottava: 'Me erehdyimme!' Veljesrakkaus vaatii, että kaikki on selvää. Se mikä erottaa veljesrakkauden personallisesta rakkaudesta, on totuus. Personallinen rakkaus on kiihkeä, unohtaa totuuden, sillä *maajaa* nousee silmien eteen. Sinun täytyy saada vaikka mikä, mutta sitten seuraa herämys. Tämä ei tule kysymykseen, kun on seurat ja suuret asiat kysymyksessä. Hyvät laskut tekevät hyvät ystävät. Kaikki teosofit ovat suloisia ihmisiä, otamme heidät lämpimästi vastaan, jos asiat ovat selvät. Personallisesti nauran muistelllessani mainittua tapausta, mutta jos näin ajattelen, en tekisi toisin. Kuoltuani voitte sitten toisin tehdä!“

Parin puheenvuoron jälkeen P. E. sanoi: "En uskalla paljon uhrata, jospa muut uskaltavat."

*

Seuraavana päivänä P. E. toi terveiset ja senjälkeen sanoi: "Jaha, *Viisauden Mestarien kirjeitä* tutkivat. Ehkäpä mekin joskus uskallamme ottaa niitä kirjeitä tutkittavaksemme. Ei nyt vielä, mutta ehkäpä ensi vuonna."

P. E. kertoi senjälkeen, että ollessaan ylisihteerinä lähetettiin tänne useampia lähettäjiä Krishnamurtin puolesta puhumaan. "Lopuksi eräs rouva kutsui minut luokseen, kysyi minulta, miksi minä seisoin Suomen rannalla käsi pystyssä estämässä maailman vapahtajan tänne tuloa. Minä sanoin, että ensimmäisenä olen itse menemässä häntä kuulemaan. Kun te olette kuulleet, että olen hirveä musta maagikko ja olette niin tavattoman herkkä auroja käsittämään, niin sanokaa, minkälaiseksi itse olette minut tunteneet. Hän vastasi: Siinäpä se juuri on, kun te olette minusta niin hirveän kiltti ihminen. – Seuraavana vuonna Annie Besant tuli tänne. Ei hän minua tuntenut, sillä hän oli niin vanha, ja säälin häntä. Hän puhui hyvin ja selvästi, mutta ei niin voimakkaasti kuin ennen."

Loppukeskustelun jatkuessa Hilja Kettunen puhui, miten vähän oli T. S:ssä ollut arvostelukykyä Krishnamurti-kysymyksessä. – P. E. lausui: Miten Blavatsky arvostelisi nykyistä teosofista kirjallisuutta, jos tulisi katsomaan? – – Monet olivat sitä mieltä, että suomeksi ilmestynyt teosofinen kirjallisuus on humbugia.

*

Seuraavana aamuna P. E. kertoi: "Olin yhdeksän vuotta vanha, silloin ei vielä teosofinen aalto ollut tullut Suomeen, Ruotsiin ehkä oli tullut. Samassa talossa Bulevardilla asui toinen pieni poika, 8-vuotias Harald, joka kiinnosti mieltäni, sillä hän oli syntynyt Parisissa ja puhui ranskaa. Eräänä päivänä kerroin talon lapsille jonkin sadun. Haraldkin ymmärsi ruotsia, sillä hänen äitinsä oli suomalainen. Kun olin kertonut sadun, niin toiset lapsetkin sanoivat, että pitäisi olla kiltti. 'Miksi pitäisi olla kiltti', kysyi Harald. Hänellä oli viisas ja ankara äiti, joka paljon 'tyyräsi' poikaansa. Silloin näin niinkuin näyn: Siksi, että hyvin korkealla vuorella, missä on aina lumi, on viisaita enkeleitä, setiä, jotka katselevat ajatuksiamme ja tekojamme. Jos olemme tuhmia, itkevät he, – jos olemme kilttejä, iloitsevat he."

Aksel Stenbäckin sanottua, että on tavannut unissa H. P. B:n, sanoi P. E.: "Kertokaa vain psyykkisistä kokemuksista. Ei niissä mitään pahaa ole. Jos ne itsestään heräävät, niin ne eivät ole pahoja. Ne ovat luonnon ilmiöitä. Meidän piirissä on puhtaampaa psykismiä kuin pahaa tahtoa. Mikä itsestään tulee luonnostaan, se on enemmän hyvää kuin pahaa. Jos rupeamme tuijottamaan napaan tai muuta sellaista ja jos hankimme kykyjä parantaaksemme itsemme, olisi se väärin, sillä luonto näyttää, miten pysymme terveenä. Jos parantavia kykyjä helposti herää, täytyy meidän toisia auttaa. Esim. Jeesus Kristus ristillä ollessaan kykeni muita lohduttamaan, mutta itseään ei auttanut. Ympäri seisovia olisi hämmästyttänyt, jos olisi itseään auttanut, mutta silloin ei olisi ollut siveellisyydessä meitä korkeampi.

Eräs ystäväni sanoi minulle nuorena ollessani: 'Mitä, nuo Mestarithan voisivat Englannin pankista ottaa seteleitä kukkaroonsa.' Silloin loukkaannuin niin, että en enää koskaan

puhunut hänelle, kun hän ei ymmärtänyt, että Mestarit eivät ole mustia maagikoita. Älkää siis pelätkö kertoa kokemuksiinne.

Hannulan kertomus on kuvaava. – En osaa objektiivisesti sanoa, oliko Koot Hoomi Hannulan luona. Uskon, että hän ei ollut läsnä, vaan lähetti ajatuksensa, ja Mestarin ajatus aina esiintyy Mestarin inhimillisessä muodossa. Me voimme lähettää ajatuksia geometrisena kuviona tai eläintenkin muodossa j.n.e., mutta Mestari aina oman muotonaan. Klassillinen on esimerkki ylioppilaasta, joka nukkui senjälkeen kun oli turhaan yrittänyt ratkaista problemia. Aamulla oli ratkaisu pöydällä, hän oli itse somnambulisessa tilassa korkeamman itsen avulla ratkaissut tehtävän. H. P. B. usein löysi pöydältä papereita kirjoitettuna, jotka itse somnambulitilassa oli tehnyt.“

Muutaman puheenvuoron jälkeen P. E. kertoi, miten hän kerran sai hädän ostaa raha-arvan. ”Yhdessä konttorissa sanottiin olevan vielä arpoja. Menin sinne autolla, vaikka sulkemisaika oli jo käsissä. Otin kolme arpaa sieltä ja annoin auton odottaa. Ajattelin hupsuttelevani, kun minulle tuli tämmöinen päähänpisto. En odottanut mitään voittoa, mutta voitin kuitenkin 10,000:–.“

Erään puheenvuoron jälkeen kysyttiin P. E:ltä, mitä on kirjeiden projisoiminen. Hän vastasi: ”Mestari käyttää tsheelaa kirjoittamiseen. Hän ei käytä kynää, vaan loihtii ajatuksensa tsheelan tajuntaan. Mestari lähettää ajatuskuvan tsheelalle, joka tahdonvoimallaan siirtää (projisoi) kuvan paperille. Mestari voi itsekin tehdä tämän, mutta kun hän ei itse halua tehdä sitä karkeaa työtä, niin menettelee hän näin. H. P. B. oli taitava projisoiija. Esimerkiksi hän (Adyarissa on jällellä tämä kuva) piti kätensä paperilla ja silloin ilmestyi kuva eräästä etevästä meediosta, eräs professori. Olen itse nähnyt siitä kuvan. Mestari esim. kirjoitti ratsastaessaan kirjeen ajatuksis-

saan ja lähetti sen tsheelalle. Projisoidut Mestarin kirjeet Mestarin omalla käsialalla olivat usein tsheelojen projisoimia. Näihin saattoi tulla virheitäkin.

H. P. B. saattoi kahdentaa esim. sormuksia, kuten Olcott kertoi ja näytti sormuksen, joka on myös samanlaisena Annie Besantilla. H. P. B. kokosi kuin ilmaa avaruudesta, loihti sille eeterisen (eetterisen?) muodon ja otti sitten fyysillistä ainetta.“

*

Miksi uskontojen perustajat elävät vain tavallisen ajan?

P. E. vastasi: ”Kun he vaikuttavat julkisesti, eivät he sovi elämään pidempään. Jeesus tapettiin, samoin Buddhakaan ei jaksanut elää pitempää aikaa. Jos on joku Mestari, joka ei vaikuta ihmisten joukossa, hän voi elää kauemmin. Ei tähän asti ole ollut sopivaa viipyä liian kauan ihmisten joukossa. Jos hän on liian kauan ihmisten joukossa, niin se ei sopivasti vaikuta perustettavaan uskuntoon.

Cagliostro lähti pois suljetusta vankilasta ja oli sitten Venäjällä. Pako tapahtui siten, että eräs herrasmies tuli tapaamaan paavia. Viikkojakin kestää ennenkuin saa tavata paavia, mutta on olemassa salainen tunnussana, että kun sen sanoo, ovet heti avautuvat. Tuo herrasmies sanoi tämän tunnussanan ylikamariherralle. Tätä tunnussanna eivät muut tiedä kuin paavi ja hän. Vieras meni paavin luo ja tulee muutamien minuuttien kuluttua ulos paavin luota. Hän menee sitten vankilaan ja Cagliostro pääsee vapauteen, mutta toinen, joka oli kuollut, haudattiin hänen sijastaan ja Cagliostro lähti Venäjälle.“

Eräiden puheenvuorojen jälkeen Aksel Stenbäck kysyi Jeesuksen ruumistuksista, koska ennen on puhuttu hänen jälleensyntymisistään.

P. E. vastaa: "Oletteko huomanneet, että en ole koskaan puhunut Jeesuksen edellisistä syntymisistä. Toiset ovat sanoneet, että hän on ollut Zarathustra, Krishna, Salomo j.n.e. Niin on sanottu, mutta niin en minä ole sanonut, sillä en ole koskaan siihen oikein uskonut. Aina olen sanonut, että Jeesus on ollut ihminen, mutta milloin, sitä en ole tiennyt. Viime vuosina on minulle selvinnyt, että hän ei ole ollut ihminen tällä maapallolla, vaan sanokaamme kuuketjussa. Kun maapallolla suunniteltiin ihmiskunnan kehitystä ja muualta tulleet Salaisen Veljeskunnan jäsenet perustivat akatemian, silloin nähtiin, että ihmiskunnan pitää aivan elävästi nähdä jumalallinen täydellisyys. Sitä varten täytyy olla aivan synnitön ihminen, joka ei olisi taistellut itseään synnistä vapaaksi, vaan pysyisi poissa siitä, ei ajatella eikä puhua eikä tehdä mitään paha. Kysyttiin, kuka sellainen olisi. Se ei saanut olla muualta tullut, vaan sen piti olla inhimillisestä järjestelmästä.

Hyvin monta miljoonaa vuotta sitten kaksi äärimmäisen hyvää ystävää tarjosi Valkoiselle Veljeskunnalle – silloin Merkuriuksesta ja Venuksesta tulleeille auttajille – itsensä. Toisen tuli uhrata itsensä siten, että tutustuu maan päällä kaikkeen pahaan ja voittaa askel askeleelta pahan. Toinen jää taivaaseen ja on puhdas lapsi, joka saa toisen kokemukset ollen yhtämittäisessä vaikutuksessa toiseen ja saaden toisen korkeammasta minästä kaiken kokemuksen. Itse he tekivät valintansa. Buddha ensin ja sitten toinen. Tiedettiin, miten vaikea taivaassa olevan uhri oli, sillä tuli pysyä kaikesta kokemuksesta poissa ja nähdä kuitenkin kaiken.

Sitten Buddhan ei olisi enää tarvinnut syntyä, mutta hän päätti korjata Intian filosofista ajattelua ja Shankaraatshaarjana sitten syntyä. Hän ei kokonaan inkarnoitunut, vaan oli jollakin tavoin läsnä rakkaan oppilaansa luona. Kun hän oli kaikki tehnyt, vetäytyi hän pois luolaan ja tappoi itsensä 33-vuotiaana

(nälkään). Buddha oli ottanut vastuulleen sen karman. Buddha tuumi, miten sovittaa sen karman inspiroidessaan kuolemaan Shankaraatshaarjan, sillä kukaan ei saa rikkoa luonnonlakeja vastaan. Korkeakaan ihminen ei ole oikeutettu rikkomaan luonnonlakeja vastaan. Jeesus lupasi ottaa tämän karman päälleen 33-vuotiaana. Hän sanoi Buddhalle: 'Mitä sinä huolehdit siitä karmasta, antaa heidän tappaa minut, sillä karma on joka tapauksessa sovitettava!'

Jeesus Kristus tiesi, että hän täydellisesti ottaa Buddhan karman päälleen, sillä Kristus oli niin pyhä kalkki, että siihen on vuodatettava Elämän Viini. Jeesus oli vain rakkauden täyttämä ja jo etukäteen niin täynnä rakkautta, että siten oli mahdollista voittaa kuolema. Me emme voisi saada mitään hyvää aikaan ilman rakkautta. Rakkaus yksin pelastaa meidät. Siihen asti on turhaa puuhamme.“

*

Kysyttiin: ”*Christosophiassa* sanotaan, että Jeesuksen viimeinen ruumistus oli Palestiinassa.”

P. E. vastaa: ”En ole koskaan sanonut, milloin Jeesus oli aikaisemmin ruumistunut. Olen aina ollut hyvin varovainen sitä määrittellessäni. En tiennyt *Christosophiaa* kirjoittaessani tästä, sillä ihmisen näköalat aina laajenevat. Meidän ei pidä uskoa, että nyt on löydetty koukku, josta minut on saatu kiinni. Ei pidä olla kiinni kirjaimessa. Voihan olla, että minun näkemykseni vielä laajenee. Ei pidä uskoa ennenkuin tulee toisia viisaampia, jotka näkevät samoin.“

*

Tämän jälkeen Tyyra Toivonen kertoi eräästä ranskalaisesta, eräästä intialaisesta kirjasta, joka samoin olettaa Jeesuksen taivaan tasolla olemisesta. Betty Rautiainen sanoi, että Jeesus Kristus meni ylemmäksi kuin taivas. Rakel Ervasti sanoi, että Buddhan ruumis poltettiin. Miten hän saa kuolemattoman ruumiin?

P. E. vastasi: "Buddhalla on toisenlainen ruumis, jossa hän liikkuu toisilla tasoilla. Jeesus liikkuu fyysillisellä tasolla. Hänen ei tarvitse tiivistää itselleen ruumista. Esimerkiksi Mestarin täytyy ottaa aineksia ja muodostaa harharuumis. Jos Jeesus Kristus tulisi, hän vain tahtois ja olisi näkyvässä. Hänen ruumiinsa on iankaikkinen. Mestarilla on fyysillinen ruumis, joka kuolee. En tiedä, onko kukaan tullut niin korkeaan vihkimykseen kuin Jeesus Kristus. Luulen, että hän on ainoa."

*

Kalevi Stenbäck kysyy, eikö se ollut sijaissovitus, kun Jeesus uhrautui Buddhalle. — P. E. vastaa: "Siinä on paljon sijaissovitusta. Jeesus rakasti ystäväänsä, mitä siis tehdä. Jos minä rakastan ystävääni tarpeeksi ja hän sattuisi varastamaan minulta rahaa ja minä annan ne hänelle, niin minäkin otan osaa hänen rikkomukseensa, mutta vaikutan häneen suurenmoisesti. Samoinhan kerrotaan kirjan alussa Victor Hugon kirjassa *Kurjat*. Siinä kristusihminen tekee näin. En uskalla edes lukea uudelleen sitä pyhää kirjaa. Se oli ensiluokkainen teosofinen herätys minulle 11-vuotiaana."

*

Jussi Pohjanmies kysyi: Mikä suhde Jeesukseen on Mestareilla kirjassa *Viisauden Mestarien kirjeet*? – P. E. vastaa: ”Buddhan ja Jeesuksen suhde on ihan erikoista. Miksi siitä tulikin kertoneeksikaan? Se että *Viisauden Mestarien kirjeissä* ei puhuta mitään Jeesus Kristuksesta, siinä on jotakin mystillistä ja erikoista. En ole hengessäni tuntenut rohkeutta kysyä tätä. Ne ovat heitetty meille pähkinöinä ratkaistaviksemme. Olen kuin olisin ottanut rohkeuden jonkun kanssa keskustella näistä asioista.“

*

Lyyli Joki luki mielestään eräitä kriitillisiä kohtia *Jeesuksen salakoulusta* ja *Christosophiasta*, joissa puhutaan Jeesuksen ruumistuksista. – P. E. vastaa: ”Kun minä nuo kirjat kirjoitin, niin minulla ei ollut tietoa, kuinka pitkä Jeesuksen taivastila oli ennen hänen ruumistustaan. Hänen piti nyt taivaassa ollen kokea kaikki. Se on niin suuri mysterio, että en voi kertoa niinkuin tunnen sen ja olen kuullut Jeesus Kristukselta itseltään. Koetan saada keskustella siitä erään Mestarin kanssa, joka varmaan sen tietää, ja saada häneltä järkipäisemmän selityksen. Ensiksi luulin, että en ollenkaan voisi tästä teille kertoa, mutta sitten sain tehtäväkseni nuo esitelmät. Se oli tietenkin primitiivistä esitystä ja vähän pohdittua itsellenikin. Se ei tehnyt tyhjäksi vanhaa tietoa, mistä ennen olin kirjoittanut. Oli hämmästyttävää, että Jeesus Kristus ei miljooniin vuosiin taistellut itseään fyysisessä maailmassa mestariksi, vaan että hän oli Pyhä Kalkki, kristallinkirkas. Minulla ei ole oikeutta kertoa enemmän, vaikka tiedän nyt paljon enemmän, mutta en saa kertoa ennenkuin eräältä Mestarilta saan tietoa. Huomenna kerron enemmän hänestä, jolta aion kysyä.“

*

Eräiden puheenvuorojen jälkeen P. E. sanoi: "Itse Mestarille sanoin, että en rupea puhumaan jälleensyntymisestä ennenkuin itse tiedän. Mestari ei suuttunut, hymyili vain ja sanoi: 'Minulta meni kymmenentuhatta vuotta hukkaan, kun olin samanlainen. Jos olisit tänä aikana viisaampi, niin olisi hyvä.' Kysyin Olcottilta: 'Oletteko vakuutettu jälleensyntymisestä?' Hän vastasi: 'Oletteko te nähnyt pohjoisnavan?' – Samanlainen asia tämäkin on. Tätä ennen oli Mestari sanonut minulle nuo sanat.

Ihmisen täytyy luottaa järkeensä ja filosofiseen ajatukseensa. 'No, tässä tapauksessa', sanoi Mestari minulle ja herätti minussa muistoja. 'Pitää olla tyhmä,' sanoi hän, 'että ei usko viisaita, ei Platonia, ei Pythagorasta, jotka ovat sen todistaneetkin. Pythagoras meni erääseen temppeliin viisi kertaa ja selitti, että siellä piti olla sellainen kilpi, jossa piti olla hänen silloinen nimensä, ja lopulta menivät katsomaan ja tämä kilpi löytyi.'

Samantyyppinen olin taas, kun Kristus-asia selvisi minulle kahden vuoden kamppailun jälkeen, ennenkuin nöyryyin ja pidin nuo esitelmät. Ajattelin, että ei kukaan ihminen niitä ymmärrä. On totta, mitä kristillisessä kirkossa sanotaan: 'Kaikki on kuin armoa vain.' Pitäisi olla aina kiitollinen, silloin varmasti näkisimme selvemmin ja selvemmin, että joka päivä tapahtuu ihmeitä, ja huomaisimme, että kaikessa on sisäinen johto."

*

Keskusteltaessa *Teosofian Avaimen*, sivu 345, teosofien johtajien tiedosta P. E. sanoi:

Rivien välistä olen ollut lukevinani, että ei tarkoiteta siinä sellaista tietoa, jota voidaan saada joogan avulla, mietiskelyllä, ja joka käsittäisi astraalis-mentaalista maailmaa. Sellainen tieto tekee mahdolliseksi tutkia auroja ja kuolemanjälkeistä elämää. Se tieto ei kykene Teosofista Seuraa johtamaan. Ne ovat verrattavissa niihin tietoihin, joita kolminaismaailmassa saadaan, siis se on luonnontietoa. Jos olemme eteviä fyysillisen maailman tutkijoita ja kuolemanjälkeisen elämän tutkijoita, emme kelpaa henkiseksi johtajiksi, vaan se tieto, jota vaaditaan, on asetettava viisauden rinnalle.

Se tieto, jota vaaditaan, on semmoista, jota voi saavuttaa yhtymällä korkeampaan minään. Edellinen tieto on hyvä olemassa, sillä silloin voi henkisiä asioita selittää, mutta henkisen liikkeen johtajalta vaaditaan viisautta, joka on lähtöisin Iankaikkisesta Elämästä. Se tieto nostaa kuolevaisen ihmisen yli kuolevaisen piirin ja ainakin joinakin hetkinä hän on iankaikkinen. Se ei ole saavutettavissa joogan harjoituksilla ja persoonallisilla ponnistuksilla, vaikka nekin ovat välttämättömiä edellytyksiä, vaan se saavutetaan niin yksinkertaisella tavalla, niinkuin sanotaan: 'vaikka minulla olisi kaikki tieto, ellei minulla ole rakkautta, ei se ole mitään'. Rakkaus nostaa iankaikkiseen Elämään. Se, jota Jeesus Natsarealainen aina oli, oli rakkaus. Sitä ovat aina kaikki Mestarit eläneet vähemmässä tai suuremmissa määrässä.

Kuolemansa jälkeen vielä ihmeellisemmäksi oli H. P. B. ajatellut teosofisen työn: jospa johtajat, jotka tulevat jälkeeni, eivät takertuisi psyykkisiin kykyihin, vaan pyrkisivät saavuttamaan iankaikkista Elämää. Ajatelkaa vain Teosofisen Seuran historiaa, niin huomaatte, mistä on kysymys.

P. E:n puhe kesäkursseilla 6/8 1933 klo 13–15.

Läheisinä tehtävinä kangastaa pari asiaa, jotka eivät ole minun keksimiäni, mutta joille sydämessäni annan koko kannatukseni ja joiden hyväksi en osaa paljon mitään tehdä. Sen vähän, minkä voin, sen teen. Toinen asia on se, joka on herännyt muutamissa jäsenissä siinä ryhmässä, joka nimittää itseään 'Seppojen kerhoksi'. Se ei ole vielä paljon aikaan saanut, mutta se toivoo saavansa vanhoissa 'Tietäjissä' herätetyn ajatuksen kaunokirjallisesta viikkolehdestä. Tämä olisi toimitettava Ruusu-Risti-henkeen. Monet ovat ajatelleet, että siinä ei painostettaisi Ruusu-Ristiä tai teosofian nimeä, vaan että se olisi meidän henkemme läpätunkemana niin laajalle levinnyt kuin mahdollista. Tätä kai pitäisi itse kustantaa, vaikka ehkä Werner Söderström sen tekisi, mutta olisi parempi se itse toimittaa. Helppoa pitäisi olla saada tälle lehdelle 3000 tilaajaa, jos jokainen yrittäisi parastaan. En voi ottaa vastuulleni, en toimittajana enkä taloudellisesti vastuuta. Voisinhan joskus kirjoittaa siihen, vaikka ei sillä pitäisi olla mikään ruusuristolainen leima. Minä vain keskittyisin omaan työhöni. En aikoisi kilpailla Ruusu-Risti-lehden kanssa, joka on aiottu vain jäseniä varten, lehden kanssa, joka on aiottu vain maailmaa varten. Aikanaan 'Tietäjää' levisi vain pieni osa Teosofisen Seuran jäsenten keskuuteen, sillä 300 tilasi Seuran 600 jäsenestä. Kuitenkin Tietäjää levisi 2000 kpl, joten suurin osa levisi maailmaan. Nyt Ruusu-Ristin tilaajamäärä on tästä vähentynyt. Aluksi Ruusu-Ristiä tilasi 1500, muuta nyt ei seitsemättäsataa. Tämä on ohimenevä ilmiö. Ruusu-Ristin tilaajista suuri joukko on ulkopuolisia ja vain pieni määrä omia jäseniä. Viikkolehti-asia miellyttää minua, vaikka en voi olla siinä aloitteentekijänä.

Toinen asia on se, että eräs jäsenemme on valmis luovuttamaan huvilansa, kuten Teosofisen Seuran aikanaan. Olen tässä mukana ja ostan jonkin osakkeen siihen. Ruusu-Risti-seuran ei pidä omistaa maallisia omaisuuksia muuta kuin rahaa. Omaisuus tuo surua ja murhetta sekä epäsovua. Perustetaan säätiöitä, osakeyhtiöitä ja muuta semmoista. Annan sympatiani tällaisille hankkeille.

Vielä tahtoisin, että kaikki oppisimme toisiamme rakastamaan, jonka esitin jo 30 vuotta sitten Ruotsissa. Se ajatus, että voisimme ensimmäisten kristittyjen tavoin elää veljellisemmin, meidän kesken ei pitäisi olla puutetta. Helsingissä koetamme auttaa toinen toisiamme, mutta vielä enemmän pitäisi tehdä. Mutta tärkeintä on, että meidän tulisi oppia pitämään toisistamme ja oikein huolehtimaan toisistamme. Näin vähän enemmän järjestetyksi pitäisi kaikki saada, kuten silloin kun Jeesus itse vaelsi maan päällä. Silloin vain kaikki hänen eläessään ajattelivat häntä, mutta kun hän läksi pois, piti heidän tulla toistensa kanssa toimeen. Meidän pitäisi oppia sietämään toisiamme, eikä sekään ole mahdollista, ellei ole keskinäistä rakkautta.

Sitten vielä pitäisi, toisista asioista puhuen, olla tulevaisuuden tehtävät ja siksi mieleni tekee esittää omalta kannaltani seuraavaa: Jos puhuisin itsestäni, en tahdo tietenkään itseäni ylistää, vaan toivon teidän ymmärtävän, että työni ei ole tuulesta temmattu, joka olisi voinut jäädä historiasta pois. Sitä tahdon itsellenikin todistaa tällä puheella. Tällä työllä voi olla merkitystä muillekin kuin meille. Ennustus, että Valo tulee Pohjolasta, on rohkaisuksi meille, eikä ylpeyden aihe. Ei pidä sitä maailmalle huutaa, vaan elää niin, että maailmakin huomaa. Ei kynttilä herätä huomiota, jos sanomme sen palavan, ellei se ole sytytetty. Se ennustus on annettu aateveljillemmekin, kaikille teosofeille. Se on semmoinen ennustus,

jonka H. P. B. on sanonut teosofiselle maailmalle, jotta saisivat rohkaisua.

Olen ajatellut, että elämässäni on tapahtunut jotakin, josta kiitän ennustusta. En vieläkään ajattele, että se on tekemisissä muun kanssa kuin meidän työmme kanssa. Meidän itse on ratkaistava, tapahtuuko se vai ei. Ei se teko ole heitettävä karman tai jumalien tehtäväksi, vaan se voi jäädä toteuttamatta, jos emme itse yritä.

Vuonna 1900 toukokuussa jouduin Olcottin seuraan Tukholmassa. Tunsin sanomatonta kiintymystä häneen, sillä hän toi kuin jotain H. P. B:n aurasta mukanaan. Hän sanoi minulle, että se ei ole kummakaan, koska hän toistakymmentä vuotta joka päivä ainakin alussa oli H. P. B:n kanssa. Olcott oli kiintynyt minuun. Hän tahtoi minut joka paikkaan mukaansa ja kun en voinut lähteä esim. kuninkaan luo, niin Olcott jätti minut sisarentyttäreensä huomaan. Hän oli pettynyt hiukan, kun en lähtenyt Bodeniin hänen tulkikseen. Tukholman asemalla hän kysyi: 'Milloin te tulette Intiaan?' Supisin jotain vastaukseksi. Hän piti kai minua liian typeränä eikä enempää. Kirjoitin sitten hänelle Intiaan. Hän kirjoitti vastaan. Tässä hän kirjoitti minulle: 'Sain syvän vaikutelman teidän henkisestä kehityksestänne. Olkaa aina oma itsenne ja kulkekaa omaa suoraa tietänne, niin saavutte päämäärään!'

Minulla itselläni ei ollut käsitystä omasta kehityksestäni, vaikka olinkin tuttava muutamien Mestarien kanssa. Asuin aluksi talvet Ruotsissa, vain kesät ja joulut Suomessa. Kävin prinsessa Karadjan luona spiritistisissä istunnoissa. Hän kutsui ulkomaalaisia meedioita taloonsa, m.m. Mr. Petersin. Kolmikymmentä henkeä oli saapunut, ylhäisöä ja oppineita.

Istunnon kuvaan teille. Istuimme salongissa siten, että Peters, Karadja ja pikakirjoittaja yhdellä seinällä, vieraat ympärässä salissa. Läsä oli vain kenraaleja, kreivejä, pa-

rooneja ja professoreja. Istuin takarivillä, sillä olin liian yksinkertaisesti puettu, ja rouvatkin olivat iltapuvuissaan. Tämä oli erittäin intresantti istunto. Erilaisia todistuksia voimista, joista itsekin tiedätte varmaan. Kesken kaikkea hyökkää Mr. Peters luokseni, vaikka muutoin olin hiljaa. Hän tarttui minun käsiini ja piti niitä hetken ja hän sanoi jotakin. Ja hetken perästä hän taas uudelleen hyökkäsi luokseni. Ensin en ymmärtänyt, vaan pelästyin, kun hän kolmannen kerran hyökkäsi luokseni, veti minut mukanaan ja sanoi: 'Komm, komm!' Minulla ei ollut kaulusta, vaan esiinnyin työmiehen puvussa, olin hänen mielestään työmies. Hän sanoi minulle: 'Onko teillä esinettä, joka on ollut teillä monta vuotta?' Annoin hänelle sormukseni. Sitä hän sitten veivasi kädessään puolitranssissa ja sanoi: 'Teidän ympärillänne on ainoastaan teosofiaa!' Hän ei tiennyt minusta mitään, koska hän oli juuri tullut Englannista. Hän oli puolitranssissa, eikä tiennyt nähtävästi, mitä puhui. Mr. Peters sanoi vielä (painakaa tämä itsekin sydämeenne, älkääkä puhuko kenellekään): Te tulette yhdistämään Skandinavian kansat. Te tulette välikappaleeksi, joka yhdistää nämä kansat yhdeksi. Tulee kuin yksi ainoa valtakunta. Te olette välikappale ja te tulette sen tekemään!

Tästä Mr. Petersin lausunnosta on minulla pikakirjoitettu kappale, jonka pikakirjoittaja antoi minulle. Ajattelin silloin, että mitä tuo nyt sitten on, enkä enempää välittänyt. Mr. Peters juoksi luokseni ja tahtoi kättäni, jolloin sanoin, mitä varten tahdotte kättäni. Silloin hän sanoi: 'Muistakaa, että minä olen klärvoajantti, olen pimeässä ja näen valopatsaan, suuren patsaan, kuten Israelin lapset. Tietenkin tulen teidän luoksenne, kun teillä on valo, vaikka ette itse sitä tiedä.' Hän povasi minulle monella tavalla. Hän kiintyi minuun kovin ja aina sain olla hänen luonaan. Mm. se 'vanha hupsu' Mr. Peters puhui

H. P. B:stä. Sitten Annie Besantista, 'meidän Anniestamme', niinkuin hän englantilaisella ylpeydellä sanoi.

Myöhemmin 1905 sanoi Mr. Peters minulle: 'Teitte minusta silloin teosofin, sillä olen Teosofisen Seuran jäsen.' Hän kertoi edelleen, että annoin hänelle muka hyviä neuvoja, jotka koskivat finanssiasioita. Peters sanoi, että 'kaverit' olisivat antaneet hänen kuolla nälkään, jos hän ei olisi tehnyt neuvojeni mukaan. Hän piti minua nähtävästi hyvänä finanssimiehenä, täytynee minun hymähtäen lisätä.

Vuonna 1910 elokuun lopussa tuli luokseni eräs ihminen, jota ennen en ole tavannut, mutta jota sydämestäni kunnioitin: Leo Tolstoi. Hän tulee astraalitasolla luokseni. Silloin sain kokea, miten hieno ihminen hän oli. Siinä aurassa oli niin ihanat värit. Auran keskellä oli kuin enkeli, vaikkakin vanhana. Hän sanoi: 'Olen tullut sinua tapaamaan. Lähden pian pois näkyvästä maailmasta. Siksi olen levoton lähtemään, ellet pidä hiukan huolta rakastamastani Venäjän kansasta.' Kauhistuini ja vastasin: 'Mikä minä olen?' Tolstoi sanoi: 'Kyllä myöhemmin tiedät, täytyy luvata vain. Tämä minun kansani on kuin suuri massa, joka elää tunne-elämässään ja ovat pyhiä, kauniita, mutta muunlaisia tunteitakin heillä on. Suomen kansalla on järkeä. Kun minua tullaan väärinymmärtämään, niin Suomen kansan tulee olla isällisenä ohjaajana sille!' Tunsin silloin pienuuteni. Tolstoi jatkoi ja sanoi: 'Lupaa vain, että koetat parastasi!' Silloin vastasin, sen kyllä lupaan.

Tunnen suurta sympatiaa Venäjän kansaa kohtaan. Ymmärän, että meidän kansan kylmä olemuspuoli voisi jotenkin tasoittaa tuon kansan suurta ja kaunista tunne-elämää. Tolstoi kuoli myöhemmin syksyllä. Bolshevismi ei ole todellista venäläistä. Henki ei vielä ole siinä päässyt esille. Sen yllä on syviä mystillisiä voimia, jotka antavat anteeksi bolsheviikeille, mutta vihalla ei saada aikaan mitään, vain rakkaudella. Nyt

ollaan ristillä eikä vastusteta, vaan odotetaan, kunnes Venäjän kansan syvin sielunelämä pääsee esille.

Samana syksynä kiersin teosofisissa loosheissa ympäri Suomessa. Erään kerran tulin julkisen luennon pidettyäni alas lavalta ja silloin tuli vastaan vanha maalaisukko, joka tervehti- en ottaa kädestäni kiinni ja kyynelehtien sanoo: 'Minä vanhus olen niin onnellinen, että olen saanut nähdä sen päivän, jolloin omin silmin olen saanut nähdä sen, jota kauvan olemme odottaneet.' Sen sanottuaan meni ja hävisi. Tällöin kysyin tohtori Angervolta, kuka hän oli. Hän vastasi, että se oli yksi maalaisukko. Angervo ei kuullut, mitä tuo ukko sanoi.

Vuodelta 1903 on eräs varhaisempi muisto. Kreivitär Wachtmeister, joka viisi vuotta oli ollut H. P. B:n kanssa, oli kaksi viikkoa m.m. laivamatkalla Sundsvalliin kanssani. Laivamatkalla hän sanoi: 'Pyytäkää valmistamaan vegetaarista ruokaa ja katsokaa paikka meille.' Menin täyttämään kreivittären pyyntöä. Minulle sanottiin: 'Olette ehkä nuori kreivi Wachtmeister.' Otin haudanvakavan ilmeen ja vastasin: 'En, olen hänen intendenttinsä, vaikka syön samassa pöydässä.' Edeskäypä varmasti ajatteli: 'Kaunis intendentti, ehkä varmasti markiisi, ehkä vielä ylhäisempi.'

Sundsvallissa kreivitär sairastui ollen enimmäkseen sängyssä ja lähetti minut edustamaan itseään. Hän oli itse syntyjään markiisitar Lebel. Hän oli siis ranskalainen ja mies oli ruotsalainen kreivi Wachtmeister. Hän oli Ruotsissa 'rahan arvoinen'. Hän tahtoi puhua solkaten niin, että kuulijakunta ei tahtonut voida olla nauramatta, niinkuin en minäkään, nuori mies kun olin. Hän antoi usein tulkita englantia ja kysyi, mitä se sana nyt oikeastaan oli. Tämä kaikki oli herttaista, sillä mummun piti harmaahapsisena ihmisenäkin yrittää oppia ymmärtämään ruotsia. Minä suorastaan rakastuin häneen. Hän sanoi minulle: 'Minun piti tulla Ruotsiin juuri sinua tapaamaan.'

Mestari lähetti. Mestarini sanoi: Mene sinäkin fyysillisesti sanomaan, että hän on niin tärkeä kansansa auttaja, että hän ei saa sekaantua politiikkaan!' Wachtmeister jatkoi: 'Sinä itse et voi aavistaakaan, mikä tehtävä sinulle on määrätty. Mestari sen tietää ja minut on lähetetty varoittamaan.'

Älkää pakahtuko, että kerron tällaisia tosiseikkoja, mutta riittääköön nämä.

Nyt siirryn nykyiseen. Kaikki me kai tiedämme, että enemmän kuin vuoden ajan olen aikonut lähteä Amerikkaan. On suunniteltu, että luennoisin suomalaisille ja ruotsalaisille. Sivumennen sanoen siellä on paljon suomen-ruotsalaisia, m.m. toimii veljeni siellä ruotsinkielellä – sekä myös englanninkielellä. Ensin tykkäsin, mitä tuo kaikki nyt on. Järjessäni taas ajattelin matkaa, mutta sisässäni ajattelin, mitä minä siellä teen, sillä onhan paljon muitakin puhujia. Olen ottanut asian leikin kannalta, vaikka 30 vuoden aikana tätä minulta on pyydetty suomalaisten taholta. Kun nyt Amerikasta päin ovat valmistelleet tätä minun matkaani, pitäisihän minun mennä, mutta – mutta!

Noin vuosi sitten oli meillä vaikeat ajat, kuten me kaikki tiedämme. Eräänä yönä, kun olin ulkopuolella ruumistani, tuli eräs Mestari. Te voitte ymmärtää minua, että ihmisellä, jolla on tekemistä Mestareiden kanssa, on omat tuntomerkinsä, josta hän tietää, onko joku Mestari vai ei. Hän oli hyvin läheinen ja tuttu, mutta en muistanut häntä nähneeni. Kyllä tietenkkin olin tavannut muunkin mestarin, mutta tämä ei ollut minun Opettajani. Hän sanoi: 'Minä tulen ottamaan sinut kotiini.' Hänellä oli niin hieno aura, että aivan kylvin hänen aurassaan. Häpesin ja sanoin: 'Kuinka tulisin luoksesi. Olen niin huono olento, että en ole mitään kyennyt.' Mestari sanoi minulle: 'Katso pari, kolme elämää taaksesi' – hymyillen veitikkamaisesti ja jatkaen: 'Kyllä sinun on tultava. Minä otan

sinut kahden vuoden sisällä, sillä sinä tulet minun luokseni.' Mietin kovasti, mitä tämä kaikki merkitsee, ja ajattelin, että tulen kuolemaan kahden vuoden sisällä, koska hän oli huomauttanut, että tarvitsisin lepoa. Ystäväni sanoivat minulle nyt: se on varmaan jotakin muuta. En silloin osannut tietää mitään muuta, vaikka se voi tuntua fantastiselta, että se on toista kuin kuolema.

On ollut puhetta julkaista uskonpuhdistusluentojani. Eräs-kin ojensi minulle rahaa niihin, mutta en ole osannut valmistaa niitä painokuntoon. Teknillisesti asia on valmis, mutta tunnen, että tämä on niin tärkeätä, että luentojen perusteella voisin sitä valmistaa, vaan se on erikseen kirjoitettava kirjaksi. Tämä merkitsee silloin, että on sen lähdeittävä maailmalle herätyshuutona. Se tulee olemaan niin merkillinen kirja ja siksi se pitäisi osata kirjoittaa erikseen. Sen pitäisi koskettaa asioita, joista täälläkin olemme puhuneet. Luulin, että käydessäni Tukholmassa saatoin tehdä sen, mutta siitä ei tullut kuitenkaan mitään, sillä joulun jälkeen tunsin, että ruumiini ei ole nyt semmoisessa kunnossa, että se osaisi hyvin kirjoittaa. Kävin Kirvussa, koska ystävällisesti tahdoitte, että ruumiini olisi saatava kuntoon. Sain siitä voimaa vuosikokoukseen. Sangen merkillistä oli, että kaksi asiaa minulle selvisi Amerikan matkaan nähden. Kaikki kysyivät, kuka tulee sinun mukaasi. Hädintuskin Kirvuun pääsin yksin. En edes päässyt Gallspachiin yksin, sillä minä en halua mennä minnekään yksin. Vuosikokouksen jälkeen alkoi minulle selvitä ajatus, että minun ei tarvitse mennä yksin, sillä sanottiin, että minulle on määrätty joku mukaan.

*

Kysymysilta Jyväskylässä 5.8.1933 (P. E:n viimeiset kesäkurssit).

I Kysymys: Näkeekö ihminen koskaan muuta Jumalaa kuin mikä on hänen sisässään?

Vastaus: Ei voi nähdä muuta Jumalaa kuin mikä on hänen rinnassaan. Juuri se ikuinen elämä, joka on sisässämme. Ei pidä ajatella, että Jumala hengessämme olisi muuta kuin mitä näemme hengessämme ja niin paljon kuin voimme sitä tajuta. Intialaiset teosofit sanovat: koko tämä maailma on meidän sisässämme. Europpalaiset teosofit sanova: aisteillamme näemme sen kuvan, joka on aivoissamme, siis mitä meissä on. Meissä on vain kuva, maailman ulkopuolella oleva kuva meistä. Sama on Jumalan laita. Voimme vain tajuta niin paljon kuin sitä on meidän hengessämme. Koska olemme Jumalan poika, tajuamme yhä enemmän ja enemmän, sillä absoluutilla ei ole loppupäätä. Emme koskaan voi sanoa: nyt kokonaan tajusin kaiken. Emme myöskään: minä näin Jumalan. Minä rajoittaa. En koskaan voi ajatella, että minä on sen ylä- tai ulkopuolella. Missä on minun rajani: en koskaan voi ajatella näkeväni kaikkea. Aina on salaisuus, joka yhtämittaa peittää ja salaa itsensä. Jos Jumalan nimityksellä tarkoitamme korkeita olentoja, on paljon sen ulkopuolella, aina sen mukaan kuin kehitymme. Fyysillinen ruumis rajoittaa tajuamiemme. Hengen maailmassa on tajuaminen toisenlaista. Jos näemme jumalallisia olentoja, se perustuu siihen, että ne koskettavat tajuntaamme.

*

II Kysymys: Jumalan puistot eli hautausmaat. Kumpi tekee virheen, kukittaja tai niiden hoitamisen laiminlyöminen?

Voiko Lönnrotin hengen kanssa päästä yhteyteen hänen haudallaan?

Vastaus: P. E. pääsi Lönnrotin yhteyteen haudalla, ei kodissa. Väärä on käsitys, että kuolleilla olisi hauskaa hautojen kukittamisesta. Tämä on ainoastaan meille itsellemme ja muille mukavampaa. Paras tapa on polttaa ruumis. Ruumis palaa niin hitaasti haudassa. Polttaessa ja maatuessa on kemiallinen prosessi sama. Sama tuli polttaa molemmat. Jos ruumis on haudassa, vaikka ei ole mitään sidettä, niin se näyttelee jotain osaa vainajan mielikuvituksessa. Siunaamattomassa maassa voi vainaja olla levoton, jos on tottunut siihen ajatukseen, että pitää olla haudattu siunattuun maahan. Tottakai silloin on paras polttaa, koska silloin on kummittelu mahdotonta ja samoin eläminen vampyyrina. Viimemainittu on harvinaista. Vainaja on itse tyytyväisempi ja kiitollinen polttamisesta.

*

III Kysymys: Onko Samaadhi-tila samaa kuin korkeampaan minään meno?

Vastaus: Meditatsioonissa on monenlaista tilaa, riippuen siitä, millä kehitysasteella kukin on. Jos ihminen poistuu fyysillisestä ruumiista, niin se merkitsee, että hänen aistinsa eivät havaitse mitään. Tällöin voi nousta korkeampaan tilaan, jos itse on kehittynyt. Silloin yhtyy korkeampaan itseensä ja on osallinen iankaikkisesta ekämästä. Kuollessaan nousee eetteriseen tilaan, jolloin lausuu tuomionsa koko elämänsä ylitse. Se tapahtuu korkeamman minän valossa. Siinä määrätään, mikä puoli hänessä joutuu helvettiin, mikä taivaaseen.

*

IV Kysymys: Onko personallinen minä samassa suhteessa korkeampaan minään kuoleman jälkeen kuin elämässä?

Vastaus: Ei. Täällä maan päällä voimme, jos tahdomme, teoriassa niin paljon riippua kiinni korkeamman minän kanssa kuin kykenemme. Maanpäällinen elämä on otollinen aika. Silloin on korkeamman minän valo meissä ja ikuinen henki ylhäällä meissä. Voimme tajunnassamme mietiskelyllä, rukouksella pyrkiä korkeamman minän yhteyteen. Kuoleman jälkeen emme sitä voi. Nyt on annettu tilaisuus täällä maan päällä tulla kuolemattomaksi, mutta ei kuoleman jälkeen. Kuoleman jälkeen on puhdistava tuonela ja taivaan onni. Kehitymme sielläkin korkeaan hyvään, mutta siellä ei ole kykyä ruveta opetuslapsiksi. Ei ole kuitenkaan mitään epätoivoa, sillä synnymme uudelleen maan päälle, jolloin saamme taas ikuisen elämän avaimen käteemme. Näin on ruumis yhtäkuin talentti.

*

V Kysymys: Onko yhteys mahdollista vainajien kanssa, jotka ovat kuolleet luonnollisen kuoleman kautta? Onko yhteys H. P. B:n kanssa mahdollinen?

Vastaus: Kuolleilla on vain 'kuori'. Tämä herätti paljon pahennusta aikanaan. *Kaamaruupa* on Mestarien kannalta kuin kuori. Korkeampi minä ei ole enää mukana, eikä hänen paras itsensä. Tuonelassa ihmiset elävät vain persoonallisessa tajunnassaan sekä sen alemmassa puolessa. Eivät ole itse asiassa sellaisia kuin täällä maan päällä. Kuoleman jälkeen on kaikki pintapuolista, ei sitä kuin maan päällä, sillä ihminen on korkeamman minän yhteydessä maan päällä. Kuitenkin jos

kuollut saadaan esiintymään, joka muistuttaa sitä ihmistä, joka on elänyt maan päällä, niin se on vain jokin puoli hänestä. Korkeampi minä on jossakin *deevakhaanissa*. Parempi puoli ihmisessä nousee ylös taivasiin ja alempi puoli vaipuu kärsimyksiin. Tuonelatilan jälkeen alkaa ihmisen taivaselämä. Sama personallisuus, joka oli siellä tuonelassa, ei muista hyviä puoliaan. Vasta taivaassa tulevat ihmisen hyvät puolet hänen luokseen. Spiritistisissä istunnoissa esiintyy vain se puoli ihmisestä, joka on tuonelassa. Kuitenkin voi olla koko lailla oma personallisuutensa toisinaan. Korkeampi minä on taivastilassa, johon se kuuluu. Lopuksi personallisena minänä nousee samaan tilaan eikä sitä kestä.

H. P. B.:stä puhuttaessa ei ole lupa penkoa kenenkään yksityisen tilaa, tässä on aita. Hän on vihittyjen yhteydessä. Hän on kuolemattoman minänsä yhteydessä, vaikka ei saavuttanut loppupäätä. Hänen eläessään maan päällä yksi osa hänestä oli aina hänen personallisuudestaan yhteydessä Mestarien kanssa työn vuoksi.

H. P. B. oli Mestarien instrumentti. H. P. B. ei aina ollut vastuullinen teoistaan. Näin Mestaritkin pitivät vastuullisen osan luonaan. Hänen ruumiinsa oli venäläinen ylhäisöruumis, joka oli jätetty valloilleen. Näin ei hän itsessään voinut hillitä näennäistä suuttumistaan. Tämän hän olisi voinut tehdä, jos olisi ponnistanut tahtoaan. Hän kutsui lemmikkejäänkin laiskureiksi. Ne, jotka eivät häntä rakastaneet eivätkä olleet hänen oppilaitaan, ne pahastuivat. Hän suuttuu yhtämittaa, polttaa ja kiroaa. Oppilaat saivat sensijaan ainaista opetusta näistä suuttumiskohtauksista. Hän uhrasi heidän puolestaan välittämättä maailman arvosteluista. En osaa sanoa, mitä minuun tämä olisi vaikuttanut. Hänellä oli niin raskas työ ja kova kohtalo, että hänen piti joskus purkautua ja huutaa. Kuta enemmän hänestä lukee varsinkin vastustajien kirjoista, sitä

enemmän tajuaa tämän asian. Wladimir Solovjev ei ollut H. P. B:n opetuslapsi. Hän ei kestänyt, vaikka Mestari astraalisesti ilmestyi hänelle. Jos joku opetuslapsi lankeaa, niin hän kääntyy opettajaansa vastaan omaksi puolustukseksi.

*

VI Kysymys: Mestarien kirjeissä sanotaan, että H. P. B. ei ollut mestari-asteella. Hän suuttui, joten saattoiko semmoinen ihminen olla vihitty?

Vastaus: Mestarit itse eivät voineet tulla maailmaan, joten H. P. B. esiintyi heidän instrumenttinaan. En ole kysynyt hänen vihkimyksiään.

*

VII Kysymys: Jeesus sanoi ennen vangitsemiskohtausta opetuslapsilleen, että ottakaa miekka. Mitä se merkitsee?

Vastaus: Jeesus tahtoi antaa kouriintuntuvan opetuksen. Pietarilla oli miekka, jolla hän löi korvan irti ylimäisen papin palvelijalta. Silloin Jeesus sanoi hänelle: 'Pistä miekkasi takaisin tuppeen, sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat.' Jos Jeesus olisi sanonut: 'Älkää miekalla hakatko ketään', kukaan ei olisi ymmärtänyt, jollei olisi esimerkillä nähnyt. Keskellä omaa hätäänsä Jeesus paransi korvan. Opetuslapset ymmärsivät kouriintuntuvan opetuksen.

*

VIII Kysymys: Onko Väinämöinen mestariolento?

Vastaus: Väinämöinen valitsi enkelit enkelitehtävän olla kansallishaltia. Hän voi inspiroida suomalaisia, mutta ei opettaa

mestarina. Väinämöinen pysyy korkealla ja inspiroi koko Suomen kansaa. Hän voi yksilöille sanoa, että tee näin, mutta ei opeta, kuten Mestarit. Väinämöinen ei voi syntyä ihmisenä, hän valitse toisen tien. Ihmisaste ei enää kuulu hänelle.

*

IX Kysymys: Onko niin, että kaikki Jeesuksen opetuslapset, paitsi Juudas, tulivat mestareiksi siinä ruumistuksessa, kun Jeesus eli, paitsi Juudas seuraavassa ruumistuksessa? Miten on?

Vastaus: Kuka on sanonut, että kaikki opetuslapset tulivat mestareiksi siinä ruumistuksessa kuin elivät Jeesuksen aikana? Voi olla, mutta en voi sanoa, että se niin oli. Että Juudas seuraavassa ruumistuksessa tuli mestariksi, on outoa. Tätä en ole tullut ajatelleeksi. Juudas oli rakas Jeesukselle, mutta kun niin saattoi erehtyä, tuntuu oudolta, että olisi ottanut semmoisen askeleen.

*

X Kysymys: Mitkä ovat Suomen kansan ehdot veljeyden kannalta ja muunkin puolesta?

Vastaus: Kansat Euroopassa elävät kriitillistä aikaa. Suomen kansalle joitakin ehtoja lyhyesti esitettyinä: Suomen kansa rakentaa tänne perustettavat uudet mysteerit, semmoisen temppelein, joka on yhteydessä Veljeskunnan kanssa ja josta loistaisi valo muuallekin. Tämä on vaikea toteuttaa, ellei Suomen kansa sivisty ja kasva pois raakuudesta. Tämä raakuus ei ole niin syvällä, vaan jokseenkin pinnalla. Alla on inhimillinen järki ja hyvä sydän. Suomen kansan on uskallettava luottaa parempaan itseensä. Silloin Suomen kansa heräisi tietoisuu-

teen omasta itsestään. Suomalaisten olisi tunnettava, miten muodostavat yhden kansan. Tämän ei tarvitse täydellisesti toteutua, ennenkuin temppeli voi muodostua. Esimerkiksi Ruotsin, Norjan, Tanskan, Pohjois-Saksan, Itämerenmaiden ja osaksi Venäjän tulisi olla mukana Valon valtakunnan luomisessa. Muhamettilaiset eivät poista kristinuskoa. Voivat valloittaa etelä- ja keski-Europan, huomaavat että eivät ole ymmärtäneet kristinuskoa. Pohjoisessa aletaan seurata kristinuskoa. Nykyään ei tiedetä Kristuksen seuraamisesta. Joku Tuomas Kempiläinen voi vakavasti ottaa Krisuksen seuraamisen.

*

XI Kysymys: Mestari käänsi kasvonsa ihmiseen?

Vastaus: Tämä tietysti tarkoittaa ulkopuolista mestaria. Jeesus Kristuksen katse on muutoinkin käännetty meihin.

Muistiinpanojen mukaan.

* *

*

Pekka Ervast "jalkojen pesusta".

Kesäkurssilla 1929 (Johanneksen evankeliumi 13 ja 14 luku).

Ensimmäinen selitys on yksinkertainen ja selvä. Itämailla kulkiessa sandaaleissa ovat jalat aina likaiset. Se symbolisoi korkeata ja luonnollista asiaa. Tiellä kulkemista, jolloin päämäärä on tärkeä. Jalat symbolisoivat juuri elämän päämäärää. Ihminen voi puhdistaa itsensä, mutta päämäärän elämälle antaa Kristus, Suuri Elämä itse. Itse itsellemme emme voi keksiä elämämme päämäärää, vaan sen Jumalan Poika itse

meille ilmoittaa. Kristus-ihanne on nähtävä ja silloin Elämä itse pesee jalat puhtaiksi. – Näin pitää meidän tehdä toisille, ohjata toisia ihmisiä Elämän päämäärään ja siten pestävä toisten jalat.

Toinen selitys: Saatamme paljon puhdistaa itseämme, mutta jotakin emme itse jaksa, jotakin josta emme pääse ulos. Se on ikäänkuin jalat, jotka jäävät, niitä ei jaksa omin voimin puhdistaa. Mestari silloin pesee, Kristus vapauttaa tästä viasta, nostaa lopullisesti persoonallisesta itsestä. Se voi olla [tekstistä puuttuu sanoja, jäljennöksen alarivi ei näy kopiassa], joka ei anna meidän nousta. Noista kahleista, persoonallisista kahleista nostaa sitten Mestarin apu. Peskää toistenne jalkoja, olkaa toisillenne esikuvaksi. Toinen voi tulla luoksemme ja kertoa vaikeimmat tuskansa, helmasyntinsä j.n.e. ja sanoa sitten, että mitä se hyödyttää, koska sisässäni on tieto ja tuska, etten ole puhdas. Silloin meidän täytyy pukeutua puhtauden vaatteisiin ja pestä hänen jalkansa ja näin auttaa hänet joko keskustelulla tai ehkä teolla.

Kolmas selitys: Jalat kuljettavat meitä. Voimme puhdistaa ajatuksia ja tunteita. Helppoa on vielä puhdistaa ajatuselämänsä. Kädet on myös vielä helppo puhdistaa: ei tehdä mitään pahaa, vaan ainoastaan hyvää. Mutta jalkojensa kulkua ei hallitse, sillä tulee erilaisia kohtauksia eteen ja mediän on vain kuljettava. Tämä on siis sitä, jota karma on asettanut eteemme, mutta se on voitettava, sillä ympärillämme ei saa olla muuta kuin puhdasta ja kaunista. Buddha mietiskeli joka aamu etukäteen päivän tapaukset ja kutsui etukäteen luokseen ne sielut, jotka sinä päivänä tarvitsivat hänen apunsa. Kristus osaa ajatella täysin inhimillisesti. Hän osaa ajatella, kuten jokainen hyvä ihminen. P. E:llä oli noin kolmenkymmenen vuoden ajan vaikeata ja tuskallista pitää puheita ja esitelmiä.

Personallisuus piti niitä raskaana, mutta Korkeampi Minä ei niin tuntenut.